

De col·laboració

Un viatge a Sovietlàndia

II

Els nostres primers passos per Sovietlàndia

per

E. MIRA

TRAVESSANT la via ferrada s'aixeca damunt d'ella un arc triomfal, de fusta pintada de color verd amb un gros rètol blanc damunt d'un fons roig i dues banderes roges a cada costat. En lletres russes hi ha escrit: "Salut als treballadors oprimits del món!". A cada costat de l'arc munten guàrdia dos soldats del famós "exèrcit roig" i a la dreta, a un centenar de metres distingim l'airoso silueta d'una casa de fusta de construcció recent, que estatja, sens dubte, la resta de la guàrdia, puix que davant de la porta hi ha una dotzena més de soldats, amb la baioneta calada i formant cercle. Tots porten un abric enorme, de color cendra clar, que els arriba fins als peus i en la gorra de plat ostenten l'estrella comunista. Ens dona la impressió que èstem en peu de guerra i no podem evitar un lleuger calfred en el moment d'arribar a l'estació de Negoreloya, i penetrar en el recinte destinat a la revisió d'equipatges.

Quin espectacle més impressionant i curiós ens esperava! L'ampli "hall" de l'estació estava ple de banderoles roges i rètols exaltats de la revolució comunista; les parets gairebé cobertes de cartells i avisos; pengen de la barana quadrangular del primer pis, dos retrats, de tamany natural, de Lenin i Stalin, pèssimament enmarcats. L'escàs mobiliari no pot ésser més abigarrat i sembla procedir d'un prestamista; al costat d'uns armaris, que en el seu temps devien pertànyer a algun personatge, es veien cadires greixoses dels més diversos estils... però el que més em cridava l'atenció era el conjunt heterogeni dels

funcionaris; a excepció dels soldats, tots els altres anaven vestits cadascú a la seva manera, sense altre denominador comú que la brutícia i la pobresa. Donava la impressió d'una banda de fascinerosos que acabés d'entrar en el recinte, a jutjar per la manca d'ordre amb què actuaven. Per una mateixa acció n'acudien dos o tres mentre que per altres no hi havia ningú. Cada un d'ells assenyalava el company per a contestar a les preguntes i això feia que perdéssim un temps enorme en les distintes operacions que precisaven realitzar: declaració signada de la moneda que s'entra al país, canvi d'ella en rubles, adquisició definitiva del lloc del tren, revisió de l'equipatge, etc., etc. Gràcies, amb tot, a exhibir la nostra invitació al Congrés, vam poder realitzar-lo tot sense altres inconvenients que donar unes quantes voltes més a la sala. Ara havia de fer jo el més difícil: preocupar-me de l'aparell. Vaig explicar del què es tractava a un camarada (tavarisch), el qual m'aconsellà que m'adrecés a un company seu, aquest a un tercer, aquest al seu torn a un quart... i el quart em retornà al primer. Dues vegades vàreig fer aquest cicle fins que vàreig poder aplegar en l'espai i el temps els seus dos extrems; aleshores es resolgué, ràpidament, obrir la caixa. Un cop oberta vàreig tornar a explicar el meu desig i hom m'aconsellà—com a procediment més efectiu—que dissimulés l'aparell cobrint-lo amb uns papers i una corda i el portés, amb mi, al compartiment. No era gaire senzill de fer-ho, però, ajudat per un voluntari, immigrant rus procedent de l'Argentina, vàreig